

Chương 04

Lâm Đến Lạc Mã Hồ Gặp Bạo
Thực Bái Võ Đang Sơn Chịu Nguy

H

ây nói đến tiểu thư sinh Yển Lăng Vân vì sao thất tung?

Nguyên vì chàng không quen uống rượu, đêm tiệc hôm qua quả có hơi quá lượng, do đó vừa trở về phòng liền ngủ say như chết. Không ngờ tỉnh dậy đã nghe bên tai nước chảy róc rách, tuy bị trối gô cứng, hơi mở mắt ra phát hiện thân đang nằm trên một chiếc thuyền nhỏ chạy mau. Lại thấy hai tên đại hán diện mạo hung ác cưỡi trần trùng trục ngồi ở cuối thuyền, hiển nhiên không phải là người lương thiện gì. Chàng nghe một trong hai tên ấy nói:

- Bữa rượu chúng ta chưa kịp uống xong lại phải làm việc khổ sai này, thực là khổ hơn con chó!

Lại nghe tên kia cười ha hả tiếp lời:

- Lão bằng hữu nghĩ sai mất rồi! Ta dám hứa nếu đưa tên tiểu tử kia bình an về tới đại trại, cô nương sẽ thưởng cho chúng ta không ít...

Tiếp đó hán thở dài:

- Nhưng nên bớt lời thôi, việc này rất khẩn cấp, giờ này chắc tiểu tử kia cũng sắp tỉnh dậy, cẩn thận một chút cũng hay.

Có lẽ Yển Lăng Vân đã bị Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương dùng mê hương cướp đi rồi. Yển Lăng Vân nhìn thực trạng hoảng sợ khôn tả. Lập tức bản năng sinh tồn nổi dậy, chàng giãy giụa mong thoát ra dây buộc, tứ chi chàng cực mạnh vươn ra như thần long vươn mình.

Thực là kỳ quái, chẳng những dây trối chàng bật ra như đậu hủ rơi tơi tả xuống mà âm một tiếng, mấy tấm ván thuyền đều nhất tề bị chấn động bung ra tứ tán.

Thuyền mất trọng tâm, tấm buồm nghiêng qua nước tràn vào, lập tức chiếc thuyền lật ngang. Nhất là hai tên đại hán đột nhiên xảy ra biến cố không kịp nhảy ra bị một tấm ván thuyền đập trúng rớt xuống nước trọng thương không tài nào bơi được.

May thay Yển Lăng Vân sinh trưởng bên bờ sông Hoài nên rất thông thạo thủy tính, tuy hoảng sợ phi hồn phách tán nhưng chưa bị chìm hẳn, chàng vươn lên mặt nước bơi vào bờ. Kết quả ấy thực ra ngoài sở liệu của chàng. Bấy giờ mặt trời đã lên tới

đỉnh đầu, nắng nóng bỏng, hai bên Vận Hà chẳng có một bóng người. Chỉ một mình Yến Lăng Vân toàn thân ướt sũng leo lên trên bờ đứng xuất thần.

Lâu lắm chàng nhìn sững dòng nước lác đầu gượng cười tự bảo:

"Thực là xui xẻo, lần tầm sư này chẳng những thất bại mà bao nhiêu hành lý đều mất hết!

Tuy thoát thân khỏi tay đạo tặc nhưng trên người chàng chỉ còn bộ quần áo độc nhất, không còn vật gì trong thân. May mà đang mùa nóng, y phục đơn giản cũng đủ ấm thân, chàng phơi mình cho quần áo tạm khô. May mà thoát thân nhưng thân không còn một đồng bạc vụn, vấn đề ăn ngủ làm sao giải quyết?

Đồng thời đây là nơi đâu? Sự thực đã quá xa Vi Sơn hồ, trong tình hình ấy Yến Lăng Vân đành cất bước đi không có mục tiêu cứ cất bước theo hướng tả lên đường, dự định tìm một nhà dân nào đó hỏi thăm rồi sẽ liệu sau.

Qua một lát chàng đã chuyển đến một khúc quanh núi, liền nhìn thấy một tòa đại trang viện ở cuối tầm mắt. Cửa lớn cao đại phòng ốc chập chùng trúc vây quanh thành tường ngoài, chung quanh cây mọc rậm như rừng hiển nhiên là nơi ở của một nhà hào phú.

Ngoài cổng có hai đại hán đứng yên, thần sắc căng thẳng như có sự cố gì phát sinh bên trong. Yến Lăng Vân đã trải qua chút ít kinh lịch, tăng trưởng phần nào kiến thức, biết rõ nếu muốn bôn tẩu giang hồ càng sợ sự lại càng đa sự, không thể không có đảm lượng tráng khí. Trái lại nếu mình không phải phải đồ đạo tặc, quang minh chính đại chỉ cần hỏi thăm đường thì đâu có gì đáng ngại.

Rồi đó chàng chỉnh đốn ý phục ngang nhiên bước vào trang. Hai đại hán nhìn thấy khách đến chỉ đưa mắt ra hiệu cho nhau, không đợi chàng hỏi liền cùng bước tới ôm quyền cất tiếng:

- Kính mời tôn giá vào.

Bấy giờ chàng vừa đói vừa khát, nghe lời nghĩ bụng:

"Thế này càng tốt! Hãy gặp chủ nhân họ, ít nhất cũng được một chén trà nhạt chứ!"

Chàng liền ôm quyền trả lễ cất bước vào luôn trong trang viện. Ngờ đâu việc đời sao mà khéo gặp, khi chàng sắp bước vào tiền sảnh ngẩng đầu nhìn vào nội điện phát hiện ra liền trong ấy có hơn mười chủ khách đang tranh luận với nhau gì đó.

Ngồi bên khách có ba người, trừ một thiếu niên đeo kiếm ra, còn lại hai trung niên hán đều có dáng tiêu sư. Còn lại bên chủ nhân đông hơn chính là bọn Sa lão nhị,

Sa lão tam trong Đông Thai Ngũ Kiệt và cả bọn Trường Giang Thất Hùng đều ngồi ở đó. Thật là oan gia gặp nhau, rõ ràng nơi đây không phải là nơi lương thiện!

Yến Lăng Vân kinh ngạc tự nghĩ:

"Trận đánh lắm kia chắc đã đồn tới đây rồi, bây giờ biết làm sao?"

Lúc chủ ý chàng chưa biết quyết định ra sao đột nhiên thấy đại sảnh xảy ra một cuộc hoảng loạn. Bọn Đông Thai và Trường Giang hoảng sợ bỏ chạy về phía sau. Có lẽ mấy tên ác đồ này vẫn còn thất kinh táng đảm về việc ở Vi Sơn hồ, nay thấy chàng là khắc tinh đột hiện nên vội vàng tranh nhau chạy trốn.

Đồng thời người ngồi chủ vị là một trung niên nhân mặc áo trắng như nguyệt bạch, đầu trọc bóng lưỡng vội đứng dậy cố trấn tĩnh sắc diện bước ra thêm từ xa đã ôm quyền xá Yến Lăng Vân sát đất:

- Tại hạ Lạc Mã hồ Phân Thủy Văn Hoàng Long không biết Yến tướng công đại giá quang lâm không đón từ xa, xin thứ tội ấy.

Liên mời khách vào sảnh. Tình hình như thế càng khiến Yến Lăng Vân phóng tâm ôm quyền định đáp lễ bước lên thêm. Có ba vị khách sẵn ở trong sảnh nhìn thấy hiện trạng không biết tiểu thư sinh là cao nhân phương nào mà khiến chủ nhân sợ hãi tôn kính đến thế và khiến bọn Đông Thai, Trường Giang vừa thấy bóng đã chạy dài. Cả ba đều đứng dậy thi lễ. Nhất là chủ nhân Phân Thủy Văn Hoàng Long khúm na khúm núp mời chàng lên chỗ ngồi trân trọng.

Chủ nhân rất thành khẩn hầu tiếp kế cận chàng, rồi nói vắn tắt để kết thúc câu chuyện đang dở dang với một thiếu niên đeo kiếm là một trong ba người khách cũ:

- Hiện tại hạ phải tiếp Yến tướng công nên câu chuyện về điều kiện của chúng ta xin tạm ngừng. Số tiền bảo tiêu sẽ được phát hoàn lập tức, xin thiếu hiệp rộng lòng thứ lỗi.

Hiển nhiên hấn vừa làm chuyện bất lương gì đó, sợ tiểu thư sinh xen vào nên vội giải quyết một cách mau lẹ thất lợi cho hấn để xong việc. Trà thơm được mang lên, hấn tươi cười quay lại phía chàng:

- Chư vị Trại chủ Đông Thai và Trường Giang trước đây đã từng quen biết với tại hạ, hôm qua đến đây xin tạm ở trọ thương không thể chối từ, kính mong tướng công nguyên lượng cho.

Nghe khẩu khí có lẽ hấn vẫn đinh ninh Yến Lăng Vân đến đây là vì đuổi theo bọn đạo tặc nên hấn phải trách nhiệm ngay từ đầu, hấn lại cung thân làm lễ:

- Hôm nay Yến tướng công quang lâm tiểu trại thực là vạn hạnh. Nếu có dạy bảo gì, tiểu nhân nhất thiết xin nghe.

Đối với Yến Lăng Vân tình hình này quả là có lợi, chàng thầm nghĩ:

"Như vậy càng hay, ta cứ đòi hấn sắm sửa cho ít hành lý giải quyết quần bách trước mắt, tiền bọn hấn cũng là tiền của thiên hạ chẳng có gì đáng áy náy."

Chàng cố làm sắc diện ngạo mạn khề gật đầu:

- Tiểu sinh đi qua đây không kịp mang theo hành lý, cảm thấy có phần bất tiện, xin Trại chủ cho mượn ít tiện nghi, nếu Trại chủ không có gì ngại.

Chàng bắt chước giọng điệu giang hồ, giọng nói khá chói tai làm như mình cũng là một người có thân phận khá giống nhân vật võ lâm. Còn Phân Thủy Văn Hoàng Long vốn sẵn nghe Trường Giang Thất Hùng kể lại mọi chuyện ở Vi Sơn hồ, chính mắt thấy Đông Thai Sa thị huynh đệ mang thương tích, hấn sợ nhất là vạ lây nên tuy xưng hùng xưng bá ở Lạc Mã hồ nhưng đối với tiểu thư sinh mà hấn tưởng là nhân vật thành danh võ công khôn lường, vội vội vàng vàng vâng dạ liên hồi:

- Không dám, không dám. Điều ấy là vinh dự cho tiểu trại đây.

Lập tức dặn dò tả hữu chọn một con tuần mã và chuẩn bị một số tiền kha khá dâng tặng Yến Lăng Vân. Sau đó hấn còn bày tiệc khoản đãi. Yến Lăng Vân cũng ngại ở đây lâu bất tiện nên đợi tiệc tan vội từ giả lên đường.

Bấy giờ mặt trời đang ngả về tây, ra khỏi trang trại rồi chàng quất ngựa theo đường ven theo con sông nhắm hướng nam đi thẳng hy vọng sớm đến một trấn điểm nào đó hỏi thăm tiếp đường sá. Trong túi đã có sẵn tiền, tâm đảm liên phẩn chấn không còn sợ điều gì nữa. Không ngờ chàng đi không bao lâu bỗng nghe sau lưng có tiếng vó ngựa sải mau, quay đầu lại, nhìn thấy một đoàn người ngựa đang chạy như bay đến và bên tai có tiếng gọi:

- Yến tướng công, xin hãy chậm bước, tiểu nhân được ân giải vây chưa có lời cảm tạ tướng công đó.

Thì ra đó là thiếu niên đeo kiếm mà chàng nhìn thấy trong khách sảnh ở Hoàng Trang đã chạy tới nơi. Chàng nghĩ thầm:

"Xem ra thiếu niên này là đối địch với bọn tặc đảng, không phải là kẻ xấu, nếu ta hỏi y đường sá có lẽ tiện hơn."

Lập tức ghì cương chờ đợi, chờ cho thiếu niên đến gần chàng đáp:

- Đó là việc nhỏ đâu dám nhận lời cảm tạ. Lúc nãy có thất lễ vì không kịp hỏi đại danh huynh đài?

Thiếu niên vội vã cung tay ôm quyền cười đáp:

- Tiểu đệ người ở Nam Dương tên Địch Tiểu Diêu là tục gia đệ tử của Võ Đang, được người gọi thường bằng hiệu Phi Thiên Diêu đó.

Tiếp đó y chỉ tay về hướng nam:

- Gần đây là Túc Biên thành, tại hạ định tới đó nghỉ ngơi, dám mời tướng công đến đó được chăng?

Đến đây Yến Lăng Vân mới biết đã xa Vi Sơn hồ hằng trăm dặm. Mắt nhìn Địch Tiểu Diêu thiếu niên anh tuấn, ngôn ngữ cũng có phần nho nhã thật là cơ duyên tốt, lại nghe đối phương là môn hạ Võ Đang, không thể tự động tâm:

"Từ lâu ta đã nghe Võ Đang là nơi phát nguồn của võ thuật nội gia, danh môn chính phái cực kỳ nổi danh, việc gì ta không kết bạn với người này, biết đâu chẳng có cơ duyên?"

Nghĩ rồi vội vã ôm quyền đáp lễ:

- Không dám, không dám, tiểu đệ cũng có chút tiền phi nghĩa đây, xin được lạm mời huynh đài lần đầu. Còn nhị vị cùng đi với huynh đài đâu rồi?

Địch Tiểu Diêu thúc ngựa đến gần Yến Lăng Vân tiếp lời đáp:

- Đa tạ Yến huynh quan tâm, nhân vì họ đến hạn kỳ nên không tới cảm tạ Yến huynh được, đã theo tiêu xa lên bắc rồi!

Rồi đó hai người vừa đi vừa nói chuyện ý hợp tâm đầu, không bao lâu đã tới Túc Biên huyện, tự nhiên đã trở thành bạn cũ. Té ra là lần này Địch Tiểu Diêu trở lại núi Võ Đang, nhân tâm đầu ý hợp nên mời luôn Yến Lăng Vân theo, điều đó chính hợp tâm ý chàng, hai bên lại càng thêm thân thiết.

Nhân đó, hai người chỉ lưu lại Túc Biên một đêm, sáng sớm hôm sau liền nhắm núi Võ Đang tiến phát. Đường thiên lý xa xôi, trời nắng đổ lửa, vượt qua bình nguyên hai sông Hoàng, Hoài chỉ thấy núi non trùng điệp ngút mắt. May có bạn đồng hành nên Yến Lăng Vân chẳng thấy khổ vì đường xa gió bụi chút nào, mỗi ngày tinh thần càng phấn chấn, dọc đường thăm nhiều thắng cảnh, hứng thú càng cao, so với lúc vừa mới rời nhà đi, bấy giờ tinh thần già dặn khác xưa. Thêm nữa hai người chẳng có việc gì gấp, hai ngựa cứ chậm vó mà đi. Nhìn hai thiếu niên một văn một võ chẳng khác nào anh em cùng cha khác mẹ. Ngày đi đêm nghỉ qua hơn nửa tháng trường, đến lúc gió thu hiu hiu thổi, họ đã đến cảnh giới Võ Đang Sơn.

Xa xa đã nhìn thấy thế núi hùng vĩ, các đỉnh nhô cao liên tiếp kéo dài trùng trùng điệp điệp đâm thẳng tới mây, quả nhiên không hổ thẹn là nơi thắng địa của đạo gia. Nhất là Địch Tiểu Diêu năm xưa đã theo sư phụ đến đây có biết rõ về bảy mươi hai ngọn núi này nên vừa đi vừa dẫn giải cho chàng nghe.

Yến Lăng Vân lần đầu được chiêm ngưỡng cảnh núi non trùng điệp hùng vĩ chẳng khác nào tranh vẽ càng thêm phần kích cảm khái.

Hai người gởi ngựa dưới chân núi, theo đường chính lên đến ngọn Ô Nha Lãnh, vượt qua Xả Thân Nhai, Nam Thiên Môn, sắp leo lên ngọn Thiên Trụ Phong mà người ta còn gọi là Kim Đỉnh. Theo quy định của Võ Đang từ xưa, trừ những khách du lãm hành hương, còn bất luận là người môn phái nào hoặc là người muốn đến bái sơn phải đến Bạch Hạc Quán ghi lại danh thiếp đợi trả lời, nếu không được chấp thuận, không được lên Tổ Sư Điện trên Kim Đỉnh. Đương nhiên Địch Tiểu Diêu đã biết điều ấy.

Không ngờ thiếu niên họ Địch hôm nay vì hưng phấn quá độ, quên hẳn quy định của Võ Đang. Vì vậy khi đã lên tới Tổ Sư Điện, cùng Yến Lăng Vân bẩm báo tính danh lai lịch xin cầu kiến Chuởng môn mới bị người thường trực ở đó báo lại quy củ nhưng đã lỡ rồi tiến thoái lưỡng nan.

May nhờ thái độ văn nhã của Yến Lăng Vân, lễ mạo rất chu đáo tận lực phân giải mới được người trực ở đó vào thông báo với Chuởng môn. Không bao lâu hai người được dẫn vào một tĩnh thất. Tĩnh thất trần thiết cổ nhả, lư hương thơm lừng.

Trên chiếc giường vân sàng là một lão đạo sĩ ngồi khoanh chân nhắm mắt râu tóc buông dài, thân thể kỳ vĩ, thần thái uy mãnh mặc đạo bào màu xanh. Hiển nhiên lão nhân này là Chuởng môn nhân Võ Đang.

Địch Tiểu Diêu vội vàng làm lễ bái kiến:

- Đệ tử Huyền Diệu quê quán ở Nam Dương là Địch Tiểu Diêu xin tham kiến tổ sư.

Yến Lăng Vân cũng theo y cung thân làm lễ tỏ lòng ngưỡng mộ. Nhưng thực là kỳ quái, họ đã dụng lễ như thế mà vị lão đạo ngồi trên giường vẫn không thèm nhìn nửa mắt, chỉ cứ lấp bắp như tự nói một mình:

- Tiểu Diêu chi hữu... Tiểu Diêu chi hữu...

Như thế một lúc đột nhiên mở choàng mắt, mục quang lạnh lùng như điện nhìn thẳng Yến Lăng Vân quát to:

- Tiểu tử ngươi tự mang thân đến đây thật miễn cho chân nhân phải nhọc công đi tìm! Mau nói tại sao lại dùng độc hại Ngọa Vân sư huynh của ta? Là do người nào sai khiến?

Tiếng quát và sắc mặt của lão đều dữ dội chẳng giữ chút lễ mạo nào hỏi luôn hai câu. Địch Tiểu Diêu cả kinh ngờ rằng tai mình nghe lầm nghĩ bụng:

"Việc này ở đâu ra? Chẳng lẽ trên núi lại tiếp khách thế ư? Hay là trước thử xem đảm lượng của khách tìm tới? Ô, hay là xảy ra chuyện gì không hay? Năm năm trước ta đến đây rõ ràng Chuồng môn nhân là Ngọa Vân tổ sư chứ đâu có phải là Phi Vân chân nhân như hôm nay. Chẳng lẽ thực đã xảy ra bất trắc?"

Bấy giờ Yến Lăng Vân bị hỏi thực như rơi vào đám mây mù, thêm nữa chàng thấy thần thái của Phi Vân lão đạo cực kỳ kiêu ngạo, vô hình trung đã làm chàng lạnh hết lòng kính mộ. Huống hồ kẻ thù sinh độc sách nào cũng có quan niệm "kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục", tự nhiên chưa hề quen biết lại bị đổ cho tội giết người làm sao nhẫn nhục được? Lập tức chàng đổi nét mặt ngang nhiên cất cao giọng đáp:

- Đạo trưởng niên cao đức trọng xin xuất lời cẩn thận! Tiểu sinh và lệnh sư huynh chưa hề có duyên kiến diện, tội oan uổng ấy đừng khinh suất gán cho tiểu sinh.

Lời chàng hoàn toàn là sự thật, chàng mới rời khỏi nhà, chỉ nghe tiếng tăm của Võ Đang chứ còn Ngọa Vân đạo trưởng chàng nào có cơ duyên gặp bao giờ, làm sao dùng độc hại người được? Chắc chắn đây là một việc lầm lẫn. Đương nhiên Địch Tiểu Diêu cũng tin như vậy và chắc rằng Phi Vân đạo trưởng phải á khẩu vô ngôn.

Nhưng sự thực lại khác, chỉ thấy lão gương cặp lông mày rậm cười hăng hắc lạnh lùng:

- Tiểu tử đừng chối tội!

Tiếp đó vươn thân xuống giường, chỉ vào mặt Yến Lăng Vân quát:

- Chân nhân ta đã được báo, tiểu tử ngươi từng xưng cuồng ở một dải Giang Hoài, tại Kim Lăng đả thương Bạch lão, trên Đồ Sơn hại chết nhị quái, ở Vi Sơn hồ chuồng chấn Ngũ Kiệt, Thất Hùng, chẳng lẽ không đúng sự thật ư?

Lão nói rất rõ ràng mạch lạc như chính mắt nhìn thấy sự việc và cũng đủ biết tin tức giang hồ quá linh thông, chưa tới một tháng mà việc của Lao Sơn Khổng Linh Tử đã truyền khắp giang hồ xa đến ngàn dặm.

Điều ấy khiến Yến Lăng Vân không thể phủ nhận, nhất thời tâm trạng chàng trầm trọng không biết trả lời ra sao. Và như thế Phi Vân lão đạo càng cho lời lão không sai, lập tức lộ đầy sát khí gầm lên:

- Tiểu tử còn chưa ra chiêu ư?

Đồng thời thân ảnh vụt đến trảo pháp vươn ra ngũ chỉ cong như móc câu chớp nhoáng như gió xuất chiêu Phi Ứng Tróc Thố trong Đại Cầm Nã chụp vào vai chàng. Chuyện xảy ra như thế không ai có thể ngờ được, đường đường một vị Võ Đang trưởng lão tự nhiên vô duyên vô cớ đối với một thư sinh văn nhược vì mộ danh tìm đến, lại xuất độc chiêu liên tức khắc.

Theo lý thì Phi Vân Tử là một trong Võ Đang Tam Lão, công lực chuông kiếm chẳng có môn gì không đạt tới cực cao là một trong vài nhân vật đứng đầu võ lâm hiện nay, thêm nữa lão đột ngột xuất thủ chẳng khác gì đánh lén, tất nhiên tin chỉ một chiêu là đắc thủ ngay tức khắc. Nhưng sự thực lại khác hẳn.

Chỉ thấy chỉ pháp của lão đạo Phi Vân chạm vào sau gáy Yến Lăng Vân, đột nhiên thân hình chàng nghiêng qua, thấp xuống vừa lướt tới phiên thân vung hai tay ra như phản đòn lại như chặn thế đối phương lại. Đối với chàng chỉ là nhất thời quá gấp, bản năng phản ứng như thế chứ hoàn toàn không có ý gì chống đỡ. Không ngờ cử động ấy của chàng dưới mắt của cao thủ đại hành gia rất giống hai chiêu Thoát Bào Nhượng Vị và Hoàng Long Đại Chuyển Thân và rất trúng lúc.

Nhất là khi hai chuông của chàng múa lên lập tức có hai luồng kinh lực một lạnh một nóng cực kỳ hùng mạnh phát ra phản chấn đẩy Phi Vân lão đạo lão đảo lùi lại liên tiếp. Hiển nhiên đó là tiềm năng nội tại của chàng trong lúc khẩn trương vì sinh tồn phát xuất ra uy lực, nhưng với chàng chẳng tự biết một chút gì, nhìn Phi Vân lão đạo lùi bước mặt xám ngoét, chàng càng tự tin nghĩ bụng:

"Thì ra phái Võ Đang cũng chỉ có hư danh thôi ư? Tự ta ngàn dặm tìm lại đây sao mà vô lý đến thế?"

Điều ấy xảy ra trong nháy mắt. Nào ngờ trong lúc chàng chưa chuyển hết ý nghĩ đột nhiên lại thấy Phi Vân lão đạo dùng Cầm Nã Thủ chụp trúng Địch Tiểu Diêu nhảy phóc lên giường. Rồi tai chàng nghe tiếng chấn động lớn, hai chân chàng mềm nhũn như đập trúng khoảng không, thân hình rơi mau xuống dưới. Rõ ràng đối phương đã có mai phục cơ quan ngầm quyết bắt sống cho được tiểu thư sinh.

- o O o -